

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

СУЧАСНІ ТРЕНДИ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ПЕРСПЕКТИВИ І ЗДОБУТКИ

Матеріали навчально-наукової
конференції з міжнародною участю
24 березня 2022 року

м. Полтава – 2022

Міністерство охорони здоров'я України
Полтавський державний медичний університет

СУЧАСНІ ТРЕНДИ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ПЕРСПЕКТИВИ І ЗДОБУТКИ

Матеріали навчально-наукової конференції
з міжнародною участю
24 березня 2022 року

ПОЛТАВА – 2022

Конференція внесена до Реєстру з'їздів, конгресів, симпозіумів та науково-практичних конференцій, що проводитимуться у 2022 р., затвердженого Міністерством охорони здоров'я України, Національною академією медичних наук України, Українським центром наукової медичної інформації та патентно-ліцензійної роботи, та до Переліку проведення наукових конференцій з проблем вищої освіти і науки в системі Міністерства освіти і науки України на 2022 рік, затвердженого Державною науковою установою «Інститут модернізації змісту освіти» Міністерства освіти і науки України.

Редакційна колегія:

- Ждан В. М.** – ректор закладу вищої освіти, головний редактор;
Дворник В. М. – перший проректор закладу вищої освіти
з науково-педагогічної роботи,
заступник головного редактора;
Аветіков Д. С. – проректор закладу вищої освіти
з науково-педагогічної роботи;
Старченко І. І. – начальник навчального відділу,
заступник головного редактора;
Лещенко Т. О. – зав. кафедри українознавства та гуманітарної
підготовки, відповідальний редактор;
Золотарьова Є. В. – редактор редакційно-видавничого відділу;
Нетудихата О. М. – методист вищої категорії
навчально-методичного відділу забезпечення
якості освіти;
Левадна В. В. – методист першої категорії
навчально-методичного відділу забезпечення
якості освіти, відповідальний секретар.

«Сучасні тренди розвитку медичної освіти: перспективи і здобутки», (2022; Полтава)

Матеріали навчально-наукової конференції з міжнародною участю «Сучасні тренди розвитку медичної освіти: перспективи і здобутки», 24 берез. 2022 р. [Текст]. – Полтава: ТОВ «АСМІ», 2022. – 335 с.

ISBN 978-966-182-661-7

У збірнику опубліковані статті, присвячені питанням застосування у закладах вищої освіти інноваційних методів і прийомів організації навчально-пізнавальної діяльності здобувачів вищої освіти; впровадження у систему освіти новітніх технологій та технічних засобів навчання, науково-методичного супроводу; розвитку та вдосконалення дистанційних технологій у навчальному процесі; використання досвіду зарубіжних медичних закладів як складової реформування вищої медичної освіти з метою досягнення високого рівня професійної компетентності лікарів.

За зміст публікацій відповідальність несуть автори.

УДК 378.001.1

вирішення навчальних завдань і сприяють розвитку особистісних якостей здобувачів освіти [2]. Інтерактивні методи виконують низку важливих завдань, а саме: а) створюють комфортну для здобувачів освіти атмосферу навчання; б) стимулюють позитивну мотивацію до вивчення іноземної мови за професійним спрямуванням; в) активізують комунікативну діяльність та взаємодію з іншими учасниками навчального процесу; г) моделюють ситуації пов'язані з фахово-спрямованою комунікацією; д) формують розуміння того, що вивчення іноземної мови сприяє самореалізації, всебічному розвитку особистості здобувача та його професійному зростанню; е) спонукають до самостійної та творчої роботи в процесі навчання іноземним мовам.

На думку І. М. Свириденко, залежно від способів стимулювання і мотивації, методи навчання, які використовуються у процесі інтерактивного навчання іноземних мов, можна поділити на ситуативно-тематичні, дискусійні та дослідницькі [4]. Серед найбільш поширених та ефективних інтерактивних методів, які використовуються в навчанні іноземним мовам за професійним спрямуванням, можна назвати такі: 1) групова робота, яка демонструє тісну взаємодію учасників навчального процесу, де вони виступають організаторами та учасниками; 2) метод проєктів – самостійне здійснення дослідницької діяльності з подальшим представленням та обговоренням результатів; 3) мозковий штурм – вирішення поставленої задачі шляхом групового обговорення та спільне знаходження шляхів вирішення; 4) кейс-метод – використання конкретних випадків для спільного аналізу, обговорення або вироблення самостійних чи групових рішень; 5) ділові (стимуляційні / рольові) ігри – формування моделей професійної комунікативної поведінки відповідно до певної ситуації.

Слід зауважити, що вибір інтерактивних методів для проведення заняття залежить від індивідуального стилю викладача, теми та мети заняття.

Отже, застосування методів інтерактивного навчання допомагає охопити значно більший обсяг навчального матеріалу, сприяє розвитку професійних та особистісних якостей здобувачів освіти, а саме: спонукає до активності в професійній комунікації; формує критичне мислення, здатність до аналізу й синтезу; допомагає формулювати й аргументувати власну точку зору; навчає співпраці та взаємодії в колективі, а також відповідальності за самостійно прийняте рішення; стимулює до наукової та творчої діяльності; позитивно мотивує у напрямі професійного зростання, самореалізації та цілісного розвитку як особистості. З іншого боку, ці методи спонукають і викладача до постійного самовдосконалення, поліпшення свого професійного рівня, пошуку нових методів навчання та творчого підходу до навчання своєї дисципліни.

Список використаної літератури

1. Волкова Н.П. Інтерактивні технології навчання у вищій школі: навчально-методичний посібник / Н.П. Волкова. //– Дніпро: Університет імені Альфреда Нобеля, 2018. – 360 с.
2. Коваль Т. І. Інтерактивні технології навчання іноземних мов у вищих навчальних закладах / Коваль Т. І. // Електронне наукове фахове видання / Інформ. технології і засоби навчання АПН України, Ун-т менеджменту освіти АПН України; гол. ред.: В. Ю. Биков – д. техн. н., проф. член-кор. АПН України. – 2011. – №06 – Том 26. – 291 с.
3. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: наук.-метод. посібн. / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко; за ред. О. І. Пометун //– К.: Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с.
4. Свириденко І. М. Інтерактивні технології і методи навчання іноземних мов на немовних факультетах / І. М. Свириденко //Наукові записки. – Серія: Філологічні науки (144). – 2016. – С. 455 – 458.
5. Супрун О.М. Використання інтерактивних методів навчання при викладанні іноземної мови студентам немовних спеціальностей. / О.М.Супрун //Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету. – Серія: Педагогіка. – 2019. – № 1(22). – С. 162 – 169.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ

Куценко Н.П., Прокопенко В.В.

Фаховий медико-фармацевтичний коледж Полтавського державного медичного університету

Охарактеризовано основні підходи до поняття лідерства, визначено структурні компоненти лідерської компетентності та способи її формування в здобувачів освіти під час освітнього процесу.

Ключові слова: лідер, лідерство, лідерська компетентність, колектив, заклад вищої освіти, здобувач освіти.

The article reveals the main approaches to the concept of leadership, identifies the structural components of leadership competence and ways to form it in students during the educational process.

Key words: leader, leadership, leadership competence, team, institution of higher education, applicant.

Постановка проблеми. ХХІ століття стало часом реформ, спрямованих на зміни в системі освіти відповідно до сучасних і майбутніх потреб суспільства. Тому не дивно, що одним із важливих компонентів громадсько-активного закладу вищої освіти стало формування лідерської компетентності.

Сучасний заклад освіти має надати здобувачам освіти не лише певні знання, уміння й навички, а й виховати соціально адаптовану і громадсько-активну особистість, яка після його закінчення буде успішною в житті. Саме тому найактуальнішою вимогою часу стало формування лідерських якостей, які мають слугувати прикладом для інших молодих громадян України.

У цьому контексті від педагогічних працівників на заняттях із гуманітарних дисциплін очікується створення сприятливих умов для компетентнісного навчання, добираючи сучасні технології, методи і прийоми, необхідні для стимулювання, мотивації, надихання учасників освітнього процесу на успішні кроки в розвитку громади. Діяльність саме в цьому напрямі сприяє виробленню в здобувачів медичної освіти компетентності, необхідної для повноцінного життя в демократичному суспільстві та є дієвим механізмом формування лідерських якостей особистості.

Мета дослідження полягає у виокремленні основних підходів до поняття лідерства, визначенні структурних компонентів лідерської компетентності та способів її формування в здобувачів освіти під час освітнього процесу.

Виклад матеріалу. Беручи до уваги ту надзвичайну роль, яку відігравали лідери в житті суспільства, дослідники здавна поставили на порядок денний питання, пов'язані із сутністю лідерства, його природою, причинами й силами, які визначають шлях кожного індивіда до лідерських вершин, та власне, чим лідери відрізняються між собою і чи можна взагалі навчитися лідерству? Спроби дати відповіді на ці запитання можна знайти в найдавніших трактатах, релігійних ученнях, філософських працях стародавніх мислителів усіх народів світу, дослідженнях доби Відродження і видатних просвітителів XVIII-XIX століття. Зрештою, у XX, а згодом і у XXI столітті вона стала предметом численних наукових публікацій.

Серед вітчизняних науковців, які займаються проблемами формування лідерської компетентності здобувачів освіти в освітньому середовищі, – О.С. Пономарьов, О.Г. Романовський, В.Є. Михайличенко, С.В. Походенко, О.В. Хмизова, Н.В. Мараховська. На особливу увагу заслуговують праці полтавської дослідниці, доктора педагогічних наук С.В. Нестулі. У своїй монографії, присвяченій дидактичним засадам формування лідерської компетентності в майбутніх бакалаврів, вчена здійснила теоретичне узагальнення й на основі експерименту запропонувала власне розв'язання принципово нової наукової проблеми – формування лідерської компетентності майбутніх випускників у освітньому середовищі університету [2].

Загалом лідерство не має конкретної визначеності для різних ситуацій навіть одного характеру – господарського, військового або політичного. Можливо, цим пояснюється багатоаспектність самого лідерства, наявність різних підходів до його аналізу.

Термін «лідер» означає «той, хто веде за собою», «йде попереду», «показує шлях». Його можна представити в кількох ракурсах. Лідер – це:

- член групи, за яким вона визнає право приймати рішення в значущих для неї ситуаціях;
- індивід, який має мету, здатний виконувати центральну роль у організації спільної діяльності й регулюванні взаємостосунків у групі;
- авторитетна особа, яка вміє впливати на людей, сміливо бере на себе відповідальність і вірить в успіх;
- людина, яка навчилася управляти собою, контролювати свої думки, слова, емоції та вчинки й передавати їх іншим для наслідування [1, с.9].

Лідерство розглядають у трьох важливих аспектах:

1. Лідерство – це різновид влади, специфікою якої є спрямованість зверху вниз, а також те, що її носієм виступає не більшість, а одна людина або група осіб.
2. Лідерство – це управлінський статус, соціальна позиція, пов'язана з прийняттям рішень, це керівна посада.
3. Лідерство – це мистецтво, вінець управлінської діяльності, здатність впливати і на окрему людину, і на різні групи людей із метою спрямування діяльності заради досягнення мети [1, с.18].

У групах людей розрізняють відповідно «формальне» і «неформальне» лідерство.

Формальне лідерство – це процес впливу на людей із позиції займаної посади, пов'язаний зі встановленням правил і має на увазі функціональні стосунки.

Неформальне лідерство – процес впливу на людей за допомогою своїх здібностей, умінь чи інших ресурсів і виникає на основі особистих взаємин учасників [1, с.13].

Дослідники проблем керівництва й лідерства в трудових, зокрема освітніх колективах, наголошують на особливому значенні лідера для групи й розкривають основні його функції, які властиві для формального і неформального лідера й зумовлені особливостями цієї групи:

1. Лідер є політиком. Це важлива функція, де лідер визначає лінію поведінки групи учнів чи студентів, групові цілі, методи їх досягнення.
2. Лідер є адміністратором. Найбільш очевидно для лідера є роль верховного координатора діяльності групи. Незалежно від того, чи сам він розробляє основні напрями діяльності групи, чи вони пропонуються йому згори, у коло його відповідальності незмінно входить функція спостереження за виконанням.
3. Лідер є стратегом. Лідер часто виконує обов'язки розробника методів і засобів, за допомогою яких студентський колектив досягає цілей. Ця функція може включати й визначення безпосередніх кроків, і розробку довгострокових планів діяльності.
4. Лідер є експертом. Лідер часто є тією особою, до якої звертаються як до джерела достовірної інформації або кваліфікованого фахівця.
5. Лідер є представником. Лідер – офіційна особа групи, яка виступає в зовнішньому середовищі від імені колективу.
6. Лідер є розподільником. Тут лідер виступає як третейський суддя і миротворець. Особливо важливою обставиною регулювання групових відносин є система заохочень і покарань, яку лідер застосовує для контролю й корегування діяльності учасників групи.
7. Лідер є регулятором. Лідер виконує функцію регулювання міжособистісних ділових, офіційних стосунків усередині групи в процесі учіння і здійснює свій вплив через комунікативну мережу, яка може мати різний вигляд.
8. Лідер є прикладом. Лідер у більшості випадків служить джерелом цінностей і норм, що становлять груповий світогляд [1, с.14-17].

Перш ніж розкрити основний зміст підходів до тлумачення структурних компонентів лідерської компетентності, на нашу думку, варто зупинитися на визначенні самого терміну «компетентність». Більшість дослідників цього питання, зокрема О.Г. Романовський, В.Є. Михайличенко, Л.М. Грень, А.Є. Книш та інші, розуміють під нею специфічну здатність, необхідну для ефективного виконання конкретної дії в певній предметній сфері, яка включає знання, особливого роду предметні навички, способи мислення, відповідальність за свої дії. В основі ж компетентності лежить глибока особиста зацікавленість особи в здійснюваній нею ціннісно орієнтованій діяльності [4, с. 8].

Нестуля С.В. визначає «лідерську компетентність» суб'єкта учіння в освітньому процесі як здатність реалізовувати цілі, завдання, функції та відповідно технології лідерського управління, набувати професійного досвіду й досвіду лідера як певних соціальних стосунків між членами групи [3, с.65].

Дослідниця виокремлює і структурні компоненти лідерської компетентності в освітньому процесі: когнітивний, інтегративно-діяльнісний і особистісний.

Когнітивний компонент становить систему знань, якими має оволодіти здобувач освіти для того, щоб стати лідером у своєму колективі. Він містить у собі знання сучасних теорій лідерства, його психологічних властивостей, теоретичних основ ефективного лідерства, технологій управління командою, сутності конфліктів та шляхи їх розв'язання, риси основних типів лідерства та інші аспекти.

Інтегративно-діяльнісний компонент – це в першу чергу система організаційно-комунікативних умінь, які дозволяють здобувачу освіти інтегрувати роботу колективу як однієї команди. До нього входять такі вміння: виявляти потенціал лідера й розвивати його; виокремлювати провідні особистісні якості лідера; відкритість до сприйняття нових ідей і перспектив їх втілення; практично втілювати принципи служіння людям, ініціативності й відповідальності; мати на озброєнні дієві методи виходу з екстремальних ситуацій тощо. Фактично цей компонент засвідчує готовність майбутніх медичних працівників використовувати свої знання на практиці, спираючись на власний досвід.

Особистісний компонент уособлює собою всі ті лідерські якості особистості, необхідні для ефективного управління й організації студентського колективу. Він реалізується в першу чергу через інтелектуальні здібності лідера (розум, розсудливість, оригінальність, освіченість, інтуїція, сила тощо), риси характеру людини (амбіційність, творчість, пильність, ініціативність, самовпевненість, комунікабельність тощо) і специфічні риси лідера (закоханість у справу, харизма, самовдосконалення, впливовість тощо) [7, с.66-67].

Отже, саме ці компоненти дають можливість здобувачам освіти під час освітнього процесу реалізувати на практиці цілі, завдання, функції, а також технології лідерського керівництва колективом. Крім того, завдяки їм майбутні медичні працівники набувають необхідного професійного й лідерського досвіду через соціальні контакти всередині власної групи, іншими словами – вчать бути лідерами.

Узагальнення результатів досліджуваної теми дає можливість зробити відповідні **висновки**.

1. Лідерство – це багатоаспектне соціальне явище, яке має місце в усіх без винятку сферах життя суспільства. Проаналізувавши велику кількість підходів до визначення поняття лідерства, ми дійшли тієї думки, що виявляти лідерські здібності – це в першу чергу означає бути здатним впливати на соціум, застосовуючи той чи інший тип поведінки, залучаючи його для досягнення власних цілей, чи створення принципово нових ситуаційних умов, тобто до певних змін.

2. Лідерську компетентність у освітньому процесі закладу освіти варто розуміти як здатність здобувачів освіти до реалізації цілей, завдань, функцій і технологій лідерського управління колективом, що дають їм можливість набути відповідного професійного досвіду лідерства в процесі колективних соціальних стосунків.

3. До основних структурних компонентів лідерської компетентності, які формуються під час освітнього процесу, належать: когнітивний (обсяг знань, які має отримати здобувач освіти у процесі навчання, щоб стати лідером), інтегративно-діяльнісний (комплекс умінь організаційно-комунікативного характеру, які дають можливість спрямувати діяльність окремих людей у спільному напрямі як однієї команди) і особистісний (становить комплекс вроджених і сформованих рис характеру особистості, а також її інтелектуальних здібностей, необхідних для успішних керівників і управлінців).

Список використаної літератури

1. Лідерство в муніципальному управлінні: навчально-методичний посібник. Київ : ДП «Укртехінформ, 2013. 263 с.
2. Нестуля С.І. Дидактичні засади формування лідерської компетентності майбутніх бакалаврів з менеджменту в освітньому середовищі університету : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.09 / Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка. Полтава, 2019. 700 с.
3. Нестуля С.І. Структурні компоненти лідерської компетентності майбутніх бакалаврів з менеджменту. *Теорія і практика управління соціальними системами: зб. наук. пр.* Харків : Нац. техн. ун-т «Харківський політехнічний ін-т». 2018. № 4. С. 62–71.
4. Романовський О. Г., Михайличенко В. Є. Грень Л. М., Книш А. Є. Психологія управлінської діяльності лідера : навч.-метод. посіб. Харків : НТУ «ХПІ», 2016. 42 с.

ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ ІЗ ХІМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Куценко Н.П., Сизоненко Н.В.

Полтавський державний медичний університет

Розглянуто форми й методи, які використовуються на практичних заняттях із хімічних дисциплін задля оптимізації освітнього процесу на фармацевтичному відділенні фахового медично-фармацевтичного коледжу.

Ключові слова: практичне заняття, уміння й навички, проблемні питання, ігрові технології, дослідницький метод, мультимедійні засоби, контроль знань.

The article deals with the forms and methods used for teaching chemical disciplines to optimize the educational process at the pharmaceutical department of Vocational medical-pharmaceutical college.

Key words: practical lesson, skills and abilities, problem questions, game technologies, research method, means of multimedia, knowledge control.

Якість підготовки фахівця в сучасних умовах визначається не тільки рівнем його знань, а й професійними вміннями. Це створює передумови для опанування майбутньої професії, стимулює розвиток особистості, поступове професійне становлення. Якісна підготовка фахівців для фармацевтичної галузі забезпечується оптимальною організацією освітнього процесу, змістом навчання.

СУЧАСНІ ТРЕНДИ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: ПЕРСПЕКТИВИ І ЗДОБУТКИ

САМОСТІЙНА РОБОТА СТУДЕНТІВ – ВАЖЛИВИЙ КОМПОНЕНТ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ <i>Каськова Л.Ф., Новікова С.Ч., Уласевич Л.П., Хміль О.В., Павленкова О.С.</i>	133
ВПЛИВ СУЧАСНИХ ТРЕНДІВ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ НА ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО ВИВЧЕННЯ ВНУТРІШНЬОЇ МЕДИЦИНИ <i>Катеренчук І.П.</i>	135
ПЕРСПЕКТИВИ РЕАЛІЗАЦІЇ СУЧАСНИХ ТРЕНДІВ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ НА КАФЕДРІ ГІГІЄНИ, ЕКОЛОГІЇ ТА ОХОРОНИ ПРАЦІ В ГАЛУЗІ ПДМУ <i>Катрушов О. В., Матвієнко Т. М., Буря Л. В., Саргош О. Д., Філатова В. Л., Четверикова О. П., Алексєєва А. В., Коваленко Т. І., Комишан І. В., Михайлова К. І., Приліпка К. О., Рак Т. І., Романюк М. В.</i>	136
СТОМАТОЛОГІЧНА ОСВІТА В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ COVID-19: ПРОБЛЕМИ І ШЛЯХИ РОЗВ'ЯЗАННЯ <i>Кіндій Д.Д., Король Д.М., Кіндій В.Д., Оджубейська О.Д., Козак Р.В.</i>	138
ДИДЖИТАЛІЗАЦІЯ ОСВІТИ: РИЗИКИ Й ПЕРЕВАГИ <i>Коваленко Н.П., Боброва Н.О., Ганчо О.В., Зачепило С.В.</i>	139
КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД ЯК НАПРЯМ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Коваль Т.І., Сизова Л.М., Ізюмська О.М., Боднар В.А., Полторапавлов В.А., Котелевська Т.М., Прийменко Н.О., Лимаренко Н.П., Марченко О.Г., Ващенко А.І.</i>	141
ЗМІШАНА ФОРМА НАВЧАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ ПЕРШОГО БАКАЛАВРСЬКОГО РІВНЯ ОСВІТИ ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНОЇ ПРОГРАМИ «СЕСТРИНСЬКА СПРАВА» В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19 <i>Козакевич О.Б., Коршенко В.О., Казаков Ю.М., Козакевич В.К.</i>	143
ФОРМУВАННЯ ДІАЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ-ІНОЗЕМЦІВ У МЕДИЧНОМУ ВИШИ <i>Козуб Г.М., Тукова Т.В.</i>	145
ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ: ЗВОРОТНИЙ БІК ПРОЦЕСУ ПЕРЕДАЧІ Й ЗАСВОЄННЯ ЗНАНЬ <i>Коковська О.В., Міщенко І.В., Павленко Г.П., Юдіна К.Є.</i>	147
ДОСВІД ВИКЛАДАННЯ ПРОПЕДЕВТИКИ ХІРУРГІЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ В ДИСТАНЦІЙНОМУ ФОРМАТІ НА ПЛАТФОРМІ ZOOM: ПЕРЕВАГИ Й НЕДОЛІКИ <i>Колісник І.А., Панькевич А.І., Гоголь А.М.</i>	149
ОСНОВНІ ПОНЯТТЯ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ Й ВИВЧЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ БАЗИ ВИКЛАДАЧАМИ КАФЕДРИ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ ЛІКАРІВ-СТОМАТОЛОГІВ <i>Коломієць С.В., Гуржій О.В., Удальцова-Гродзинська К.О., Шинкевич В.І., Кулай О.О.</i>	151
ТЕСТИ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ АНГЛОМОВНИХ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Коробейникова Ю.Л., Коробейников Л.С.</i>	152
ІНТЕРАКТИВНЕ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНІЙ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ <i>Костенко В.Г., Сологор І.М., Знаменська І.В.</i>	154
ОКРЕМІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ <i>Куценко Н.П., Прокопенко В.В.</i>	155
ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ ІЗ ХІМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН <i>Куценко Н.П., Сизоненко Н.В.</i>	157
РЕАЛІЗАЦІЯ СУЧАСНИХ ВІЗУАЛІЗАЦІЙНИХ ТЕНДЕНЦІЙ НА ЗАНЯТТЯХ ІЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ В МЕДИЧНОМУ ЗВО: ТЕХНОЛОГІЯ СКРАЙБІНГУ <i>Лещенко Т. О., Жовнір М. М.</i>	159
ВИКОРИСТАННЯ ІНФОГРАФІКИ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ Й РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ <i>Лещенко Т.О., Юфименко В.Г.</i>	164
НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ПІДХІД ДО ВИКЛАДАННЯ ТЕМИ «ШКІРА ТА ЇЇ ПОХІДНІ» НА КАФЕДРІ ГІСТОЛОГІЇ, ЦИТОЛОГІЇ ТА ЕМБРІОЛОГІЇ <i>Лисаченко О.Д., Шепітько В.І., Борута Н.В., Пелипенко Л.Б., Якушко О.С., Стецук Є.В., Вільхова О.В., Скотаренко Т.А., Волошина О.В.</i>	166
МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗАСАД ФАСИЛІТАТИВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В УМОВАХ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ШКОЛИ <i>Ліхачов В.К., Добровольська Л.М., Макаров О.Г., Тарановська О.О., Шиманська Я.В.</i>	169
ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ З МІКРОБІОЛОГІЇ, ВІРУСОЛОГІЇ ТА ІМУНОЛОГІЇ: СТРАТЕГІЇ Й ПЕРСПЕКТИВИ <i>Лобань Г.А., Фаустова М.О., Ананьєва М.М., Чумак Ю.В.</i>	171
ДИДАКТИЧНІ МАТЕРІАЛИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ (ФАХОВИХ) КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ <i>Лозовська Т.А.</i>	173